

Yêu thương nòi giống

© Tạ Duy Anh @ [Báo Việt Luận](#) (20/3/25)

– Ảnh minh họa. © [bdtcp.vn](#)

Theo thông tin chính thức từ VTV1, với 5 triệu hộ kinh doanh và khoảng 1 triệu doanh nghiệp, khu vực kinh tế tư nhân ở Việt Nam hiện tạo ra 41 triệu việc làm, đóng góp cho ngân sách 30% và chiếm hơn 51% GDP.

Nhưng nếu xét về khả năng tiếp cận cũng như tỉ lệ phân bổ nguồn lực, kinh tế tư nhân mới chỉ như vị thế của đứa con ngoài giá thú, thậm chí là con bị bỏ rơi.

Trong khi đó, từ cách đây hơn 10 năm, ông Nguyễn Trần Bạt đã dày công nghiên cứu để đi đến khẳng định, VIỆC LÀM chứ không phải TĂNG TRƯỞNG quyết định sự bình yên của xã hội. Mà kinh tế tư nhân là khu vực tạo ra nhiều việc làm nhất, hiện chiếm tới 82% tổng số việc làm của cả nước. (Giả sử số doanh nghiệp lên tới 2 triệu, thì con số trên còn hấp dẫn đến đâu).

Ý kiến của ông Bạt được ghi nhận ở mức “bổ sung” vấn đề cần tranh luận cho một số thành viên trong “tổ tư vấn” chính sách, thuộc Học viện Chính trị Quốc gia.

Cũng thời đó, ông Nguyễn Tấn Dũng là người quan tâm nhiều nhất đến kinh tế tư nhân, sau khi dự án “những quả bom thếp” có nguy cơ làm khánh kiệt nội lực quốc gia, trái với mục tiêu đề ra ban đầu. Ông Dũng cho thấy ông là người khá phức tạp, khi vừa muốn tập trung xây dựng các Tập đoàn Kinh tế Nhà nước, vừa muốn tạo cơ hội biến kinh tế tư nhân thành “động lực” của phát triển. Nhưng không hiểu vì lý do gì, mong muốn sau của ông Dũng chỉ ở mức độ của những tuyên bố.

Giờ là lúc cả ông Bạt và ông cựu thủ tướng, đều ít nhiều được “mát mặt” khi cuối cùng ý kiến và mong muốn của họ đã có người biến thành hiện thực: Kinh tế tư nhân lần đầu tiên chính thức được đặt ở vị trí tiên phong! Dù quá chậm và đáng để tiếc nuối, nhưng muộn còn hơn không.

Quan điểm của ông Tô Lâm về kinh tế tư nhân, như những gì đọc được công khai, thực sự là một cuộc “vượt qua”. Trước hết nó bỏ lại phía sau một đồng những thứ không dùng được vào việc gì, nhưng luôn được đặt ở những vị trí trang trọng nhất, chiếm mất khoảng không gian quan trọng nhất cho việc hít thở tự do chỉ để sinh tồn. Nếu dùng hình ảnh dễ hiểu và sát nghĩa hơn, thì nó giống như tấm biển chỉ hướng PHẢI ĐI, cứ đi kể cả biết rằng cuối cùng sẽ lao xuống vực!

Nếu những gì ông Tô Lâm nói ra mà thành hiện thực, thì người Việt chỉ cần biết yêu thương nòi giống nữa thôi, là đủ để con em không cần lang bạt kì hồ kiếm sống, trong muôn vàn cay đắng!

Ông Tô Lâm nói nhiều câu đáng để trích dẫn. Nhưng có một câu đáng trích dẫn nhất, thì lại ít người để ý. Trong một hội nghị có đưa tin trên truyền hình, ông Tô Lâm nói không nhìn vào giấy, đại ý: *"Nếu tạo đủ công ăn việc làm trong nước, đảm bảo thu nhập, thì cần gì phải xuất khẩu lao động. Những người lao động ở nước ngoài cũng khổ cực lắm chứ chả sung sướng gì đâu"*. (Tôi để ý thấy lãnh đạo Bộ LĐTB&XH, người luôn hãnh diện về thành tích xuất khẩu lao động cúi nhìn xuống bàn).

Đây thực sự là một thay đổi lớn về tư duy phát triển. Dù mới chỉ là các tuyên bố, tôi cảm nhận thấy có nhiều điều mới mẻ ở phía trước.

Tôi thiên nghĩ, mọi chính sách thúc đẩy sự phát triển đều phải thấm đẫm lòng yêu thương, tôn vinh nòi giống! Bởi xét cho cùng người Việt mà không thương được người Việt, thì-quia những gì đang diễn ra trên thế giới- đừng mong có ai khác ở đâu đó thương mình. Thì chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng và bất hạnh mệnh mông.

© Tạ Duy Anh

Thân mời đọc thêm @ [Báo Việt Luận](#) hay @ [Hưng Việt](#)